

Ode aan mien kefee

dao, in de beslaotenheid van veer more huurse, wae,
waat, wao deej , of.. neet deej
dao, wao me idderein baove de vièftig aansprik, as tante
en ome
dao, wao in strenge winters, de roète nog toe greuje met
bleujnde ièsblome
dao, in mien dônkerbroen kefee

ik hald van de luuj die d'r met volle teuge de kroeglôch in aome
ik hald van dae mins, dae zien zeel en zaligheid bloèt maag gaeve
en ôndertösse serieus drinkend, de grutsten ônzin oèt steit te kraome
ik hald van dae mins dae zien golf van bezwaore maag uute taege 't laeve

ik halt van dae corpulente, alles mei gemakde kastelein
dae noeïts met hoëgdravende wäörd steit te smiète
dae achter d'n toog permanent zien torso tuint,maar zelde zien bein
met bolle wange, wao zelfs eine vegetariër in zoel wille biète
met dae hangenden blik van eine bejäärde St. Bernhardshônd
dae zien dröpke höf, nao dae met eine snor beschaduwde mônd
det is mienen beste vrind
dao is mien begin, dao is mien ind

ik hald van 't kroeg geprakkezeer euver d'n tièd dae waas
det zwiègend met de gedachte speule, gekiërd in zichzelf
de euverdinking die lankzaam verdwient beej daen blik in 't spegelglaas
det stare nao ein hólter taofelblad,wao in ein fiès woord is gekerf

ik hald van de fônkelende inhoud in die slanke glaze
waovan de werking mich steeds weer opnie duit verbaze
mien waereldje wuürt kleiner met haos tasbare grenze, pakkend doënbeej
neet miër wièt weg, neet miër dao,.....maar heej

ik hald van 't raukerige stummekoër op d'n achtergrônd
en 't verslete cocos metje veur de plaats wao ens de juxebox stônd

det sloëtingsoor, as de kastelein zien laai aafwuüg
kump veur mich steeds weer te laat, en altièd weer te vruug
dao beej mienen beste vrind
dao is mien begin, dao is mien ind